

Schatjes van patatjes – deel 2

Maar dan pats-boem, out of the blue, kromp de pseudocro-magnonmens ineen van de pijn. Hij tuimelde op de grond en greep naar zijn knie. “Ongetwijfeld heeft die kingkong een kataplexie of distorsie”, fluisterde Patati. “So what? Wegwezen!”, siste Patata terwijl ze nog snel een dikke rode streep door het woordje kracht op haar blad trok. Vrij snel klonk het sirenegeloei van het mugteam. Maar op dat ogenblik stonden onze patatjes al een eind verder uit te hijgen aan café De Herder, het volkse horeca-etablisement in het centrum van Droeshout. Rijkdom en kunst zijn het alvast ook niet, dacht Patata terwijl ze haar rode pen uit haar achterzak opdiepte. Ze rilde nog steeds als ze terugdacht aan die enge heks en dat affreuze schilderij.

Wat later zaten ze, nippend aan een thee citroen, een kaartje te leggen aan een tafel naast de stoof. Na enkele partijtjes piket en abondance keken ze te diep in de ogen van hun knappe overburen: hij een stoere broccoli en zij een van de coeurs de boeuf uit de nabijgelegen serres. Liefde op het eerste gezicht, en op het tweede ook. Prompt wenkten ze de ober, die voor hun vis-à-vis gracieus twee cafés crème volschonk. Patati en Patata zagen hoe hun nieuwe liefjes die in één teug achteroversloegen, en volgden hen naar een zolderkamertje driehoog-achter.

Drie minuten later stonden onze patatjes gedesillusioneerd terug aan hun tafeltje. “Die trien van mij zat vol tattoos en piercings”, walgde Patati. “En mijn adonis in spe had dan weer haar op de verkeerde plaats. En bovendien moest ik cito presto afdokken” vertelde Patata. “Stel je voor: de betaling kon zelfs met een bancontactkaart”. Patati zuchtte: “Wat een sof. In plaats van een romantisch tête-à-têteje begon ze dan ook nog een heel exposé te geven over de MeToobeweging.” “Schoon van ver maar ver van schoon. Niet meer dan een woprelatie in een wiphotel”, concludeerde Patata. Na deze mislukte affairette schrapte ze zonder aarzelen het woord schoonheid op haar velletje papier.

Boem paukenslag! Op het podium werd hun aandacht getrokken door een luidruchtige troubadour met feestneus en strooien hoed. “Amicissime, hallo allemaal”, trachtte hij de aandacht te trekken. “Hé jij daar in je dooie piere eentje”, riposteerde een toeschouwer gevat, doch de zelfverklaarde farceur ging ongestoord verder. “Weten jullie waarom Hollanders blij zijn als ze een puzzel in 2 maanden afkrijgen? Omdat er op de doos staat: van 3 tot 5 jaar.” Hij gierde het uit, maar niemand in de zaak vertrok een spier. “Hoeveel Belgenmoppen bestaan er? Geen, want ze zijn allemaal waar.” Hij was nog steeds de enige die lachte. “Heerlijk, zo’n caustische spot, niet?”, proestte hij tongue in cheek uit. De clown met vedetteneigingen probeerde nog boven het geroezemoes uit te komen met een karamellenvers, niet bepaald de Melopee van Van Ostaijen, en een monoloog, ook al niet meteen een act of sketch uit de Parijse Comédie-Française.

Na een tijd gaf hij het op en ging mokkend aan een hoektafeltje zitten. Humor kunnen we ook schrappen, dacht Patata en ze voegde de daad bij het woord. De patatjes zagen hoe de mislukte Toon Hermans in het wilde weg kip tikka masala alla pizzaiola en papillote, pad thai en capellini bestelde die hij allemaal tegelijk met sloten India pale ale naar binnen werkte. Patati stootte Patata aan: culinaire geneugten, behoren die ook niet tot de tien? Maar plots greep de man naar zijn buik en spurtte richting plee. Om het eerste half uur niet meer terug te komen. “Dat lijkt me meer turista of racekak”, antwoordde Patata en sabelde het lemma gastronomie neer met haar rode pen.

“Hoeveel hebben we er nu nog over?”, polste Patati. “Even factchecken,” kwam als antwoord van Patata, “kracht, rijkdom, kunst, schoonheid, humor en gastronomie hebben we al gehad, nog vier te gaan.” Waarop Patati: “En welke van die vier zou nu die ene ware zijn? Ik ben razend benieuwd. Wat een sensationele suspensestory!”

Wegens de nog steeds overvloedige regenval spurtten ze tot aan een zwaar beschadigd bushokje dat nog net voldoende schuilmogelijkheden bood. Een eigenheimer sprak hen aan. Patati herkende hem uit een ver verleden: een superintelligente Dr. Strangelove die steeds met woordenboeken rondzeulde. Hij stelde hen meteen op de proef: “Weet je hoe je de marketingtermen buzz, me too-effect, moodboard of wuppie spelt? Een osloconfrontatie of de zeef van Eratosthenes? E-papa, 2-acetoxybenzoëzuur, kschatirya, subhana wa ta’ala, das Eiapoepia vom Himmel ...” Hij stopte bruusk met zijn opsomming. In de zondvloed passeerde er immers een eenmansbetoging: een overjarige hippie met lange baard en wapperende haardos. Hij droeg een plakkaat met de tekst “Wrede zei met u”. De spellinggoeroe spurtte zonder aarzelen de straat op en wees de pacificateur op zijn spelfouten: “Vrede is met een v, en zij met gestipte ij, jij stomkop!” “Wie zegt dat?”, klonk het, “ik schrijf hoe ik wil.”

“Ongeletterde prokaryoot!” De dicteenomade bleef de demonstrant stalken en ambeteren, tot die het op zijn heupen kreeg en een rake mep uitdeelde met zijn vredesboodschap. Mister Spelling riposteerde fluks en gaf hem een patat met de driedelige Dikke Van Dale. Er ontstond een Grieks-Romeinse worsteling. De twee mannen riepen en tierden. Ongefilterd gingen de coïonaden heen en weer.

“Strandjanet!” “K-Marokkaan!” “Geradicaliseerd geel hesje!” “Mislukte bosbrosser!” “Krijg de fytoftora!” “En jij het zeepokkenlazarus!”

“Wat een patatje oorlog”, stelde Patati vast. “Ik zie toch liever een sacochengevecht”, monkelde Patata, “of een catch-as-catch-can”. “Het lijkt me eerder een catch 22”, besloot haar vriendje, “maar heel zeker een lose-losesituatie als ze elkaar straks buiten gevecht stellen. In elk geval: vredelievendheid en intelligentie kunnen ook van de lijst. Nog twee stuks over.”

Zonder te wachten op het verdere verloop sprongen ze op hun step en werden honderd meter verder manu militari tegengehouden door de patatjeschampetter. “Geen voor- of achterlicht,” bromde die, “geen helm, rijbewijs, fluohesje, reserveband en brandblusapparaat. Dat wordt een torenhoge ecotaks, een stevige stepaccijns en tussen de soep en de patatten voeg ik daar nog wel een GAS-boete voor overlast aan

toe.” Hij haalde zijn boekje en potlood boven. Met het nodige sangfroid wachtten de patatjes niet op de bekeuring maar sjeesden weg in volle vaart, achternagezeten door de overijverige beambte. Het werd een spannende chasse-patate, tot een bananenschil de veldwachter onverhoeds de berm injoeg. “Zijn verdiende loon! Macht zal het dus ook wel niet zijn”, constateerde Patata.

Ongehavend bereikten onze helden hun thuisveld. Een voor een omhelsden ze hun maatjes, een ritueel dat bij patatjes doorgaans de nodige tijd in beslag neemt. En dan hield het plots op met regenen en brak de zon zowaar door. En dus was het tijd voor een groot dorpsfeest, een Vlaamse kermis onder de wolkeloze blauwe hemel. Bij het kampvuur neuriede Patati opgelucht en goedgehumt “Ebola, ebola”, een mondegreen van de tophit van Stromae, terwijl Patata luidkeels “Kale kak, kale kak” brulde, een mama appelsap van – wacht, even shazammen – de vinylhit “Zabadak” van de alom bekende flowerpowergroep Dave Dee, Dozy, Beaky, Mick and Tich.

Tussen twee kampvuurliederen in kwam Patati nog even terug op hun missie. “Tien,” realiseerde hij zich met een schok, “dju toch, nummer tien hebben we nog niet gehad.” Patata zocht op de lijst: “Benieuwd welke dat mag zijn. Even kijken. Wel, nummer tien is euh ... vriendschap. Vreemd, nergens tegengekomen. Jammer, volgende keer beter.” Ze haalde haar schouders op: “Nu ja, het belangrijkste is dat het niet meer regent.”

Ze gingen met hun buddy’s zingend en swingend de nacht in. Het weizenbier vloeide rijkelijk. En ze werden langzaam maar zeker ... zo zat als een patat.

Shoot-outzin

O jee, die beauté uit Equatoriaal-Guinee trok met haar mouton retourné op Labor Day op congé naar een Malagassische baobaballee waar ze na het zien van een mangabey of twee vervolgens tijdens een t.d. all the way le coeur léger met haar décolletéportemonnee gedwee een rondje gaf: “A volonté, tournée!”